

“Utilitzo un instrument tradicional de la terra per buscar la meva manera d'expressar-me musicalment”

El músic Jordi Molina sempre acompanyat de la seva tenora. Foto A.M.

ALMUDENA MONTAÑO INDIA

El tenora blanenc Jordi Molina està de gira. Presenta el nou disc *Matèria del temps*, fruit de les seves experiències musicals viscudes en més de trenta anys de música professional i també de les seves darreres experimentacions musicals. Molina, que ha estat convidat gairebé per tot el món per mostrar la música de la seva tenora però també per compondre i dirigir, és un dels màxims referents amb aquest instrument, i vol popularitzar-lo com a símbol de Catalunya. Ha compost una cinquantena de sardanes i ha rebut desenes de premis i reconeixements musicals. La seva relació musical amb el seu poble natal, Blanes, ha estat sempre molt estreta, però també amb els municipis del Maresme, en especial Calella, on l'any 1985 va fundar i va ser director de l'Escola de Cobla de Calella. També a Calella li ha escrit tres sardanes: Només a un pas (1989), Calella Ciutat Pubilla (1999) i El silenci del Far (2015).

Per què aquest títol *Matèria del temps* per al nou disc?

El títol fa referència a un quadre de Tàpies. Ell va iniciar un corrent pictòric, l'informalisme matèric, on va utilitzar elements de la terra com l'argila, la pols i el fang, per construir el seu llenguatge artístic. Utilitzo això com a metàfora ja que, en certa manera, jo he fet el mateix. Utilitzo un instrument tradicional de la terra per buscar la meva manera d'expressar-me musicalment.

El so instrumental de la tenora lidera la dels altres instruments. Vol ser una reivindicació de l'ús de la tenora?

Sempre m'ha acompanyat aquesta funció, de manera volguda o no. El fet que faci servir la tenora com a mitjà d'expressió i donat la falta de referents en la seva utilització fora de la cobla sempre ha comportat un punt de reivindicació.

Quins estils musicals podem escoltar en aquest darrer treball?

Si l'haguéssim de catalogar, potser es podria definir com a música fusió d'arrel, però bàsicament és el resultat de les meves influències i gustos com a músic. El que sí he volgut fer és una música que tingués una gran acceptació de públic, independentment del fet que una tenora lideri el projecte. Per això, he reunit un gran grup de músics que m'acompanyen i que són dels millors del país: Joan Díaz (teclats i melòdica), Joan Aguiar (violí, guitarró i mandola), Franco Molinari (contrabaix), Marc Vila (percussions), Ramon Prats (bateria), Júlia Molina (veu) i jo mateix a la tenora.

Crec que hi surt algun familiar al disc...

Doncs sí, hi ha la meva filla a la veu. Fa anys que canta al Cor Jove de l'Orfeó Català, és la més jove del grup i veure-la al meu costat a l'escenari em fa especial il·lusió.

Aquest nou disc és el treball més complet que ha realitzat mai?

No ho sé si és el més complet, però sí un dels més pensats i amb el que ja feia molt de temps que anava pensant perquè significava un canvi important en la meva trajectòria.

Fa molts anys que va acompanyar de la tenora. Ha pensat en canviar d'instrument o a aquestes alçades seria com fer-li el salt?

De fet, jo sóc clarinetista i saxofonista. Va ser l'any 1999 quan vaig deixar el món de les cobles-orquestres per dedicar-me exclusivament a la tenora. És l'instrument amb el que sempre m'he sentit més a gust i amb el que he decidit explicar-me musicalment.

Com molts blanencs, va iniciar els estudis musicals als 7 anys a la

Banda i cobla del Col·legi Santa Maria de Blanes, sota el mestratge del pare Joaquim Alqueza. Què recorda d'aquells anys?

Doncs ho recordo d'una manera molt agradable, ja que l'aprenentatge sempre va ser com un joc compartit amb els amics, i el fet d'anar a tocar ja des de molt joves ens va donar a tots una experiència que difícilment es pot trobar a les escoles de música.

Tot i que fa uns anys que ha instal·lat la seva residència a Torroella de Montgrí, els seus inicis i consolidació musicals van ser a Blanes. Conserva relació amb altres músics de Blanes?

I tant que conservo relació amb altres músics de Blanes! De fet, a la majoria de formacions musicals, orquestres i cobles trobes músics blanencs producte d'aquell fenomen que va començar fa tants anys i que encara continua.

Blanes és un dels municipis d'on han sortit més músics. Com veu aquest fet un músic internacional com vostè?

Hi ha viles o ciutats en les que, per determinades circumstàncies, sorgeixen més artistes d'una o altra especialització. A Blanes ha passat amb la música com també passa de manera encara més àmplia al País Valencià. La majoria de vegades això succeeix per iniciativa privada i aquí tot això va passar gràcies a la constància i perseverança d'un home a qui li hem d'agrair profundament el seu esforç: el pare Joaquim Alqueza.

Ha rebut molts premis i reconeixements. De quin se sent més orgullós?

Tots els premis són d'agrair i molt ben rebuts. Potser un dels que em va fer més il·lusió va ser el Premi Ramon Serrat de Joves Compositors

l'any 1992. En aquell moment estava començant i dedicava molts esforços a la composició. Al presentar-me al concurs i guanyar-lo em va fer insistir en un camí que posteriorment s'ha convertit en una part essencial de la meva feina.

A banda de la feina com a intèrpret i compositor, també destaca la seva trajectòria com a director de cobla. Quines ha dirigit i quines dirigeix ara?

Doncs com a director titular he dirigit les cobles Marinada i actualment la Cobla Simfònica de Catalunya i la Flama de Farners. Com a director convidat he dirigit la majoria de cobles del país.

Actualment forma part d'alguna formació musical?

Com a instrumentista no formo part de cap formació, vaig totalment per lliure. Bàsicament toco amb els projectes que jo inicio i col·laboro amb qui m'ho demana.

Quin moment viu la música catalana?

Catalunya és un país productor de músics de gran qualitat. Hi ha molts músics amb un grandíssim nivell que ja fa anys que són un referent en diferents estils musicals. El problema és que som un país petit i no es pot absorbir tota aquesta quantitat de propostes, el mercat és petit i el que no funciona o funciona malament és l'exportació. En música som un

país comprador no venedor per infraestructura, però ho podríem ser per qualitat i quantitat de projectes musicals.

I la tenora?

La tenora viu potser el millor moment de la seva història. El nivell ha augmentat en els darrers anys i hi ha molts músics molt ben preparats.

La seva activitat concertística ha estat molt intensa i ha recorregut gairebé tot el món. En quin lloc que encara no ha tocat li agradaria fer-ho?

He tingut la sort de poder viatjar per tot el món fent música, des de Sudàfrica a la Xina, fent gires per Rússia, EUA, Argentina... Potser un lloc que m'agradaria i no he anat seria els països nòrdics: Suècia, Noruega i Finlàndia.

Doncs, a abrigar-se i cap allà! I amb qui li agradaria compartir escenari musical?

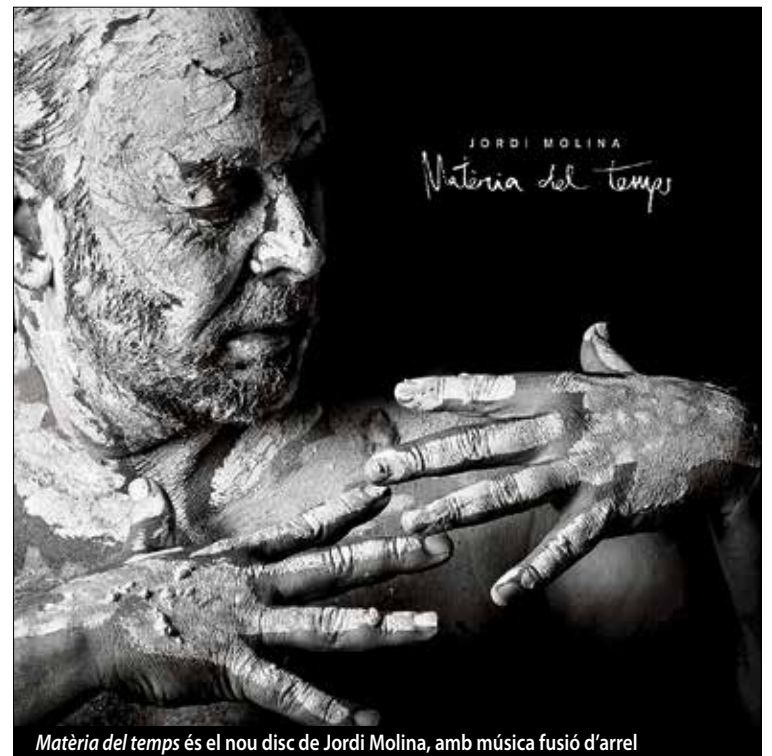
Posats a escollir... amb Pat Metheny! És un guitarrista americà que m'ha influenciat molt.

La seva tenora ha viatjat moltíssim. L'ha perduda en algun viatge?

Perdre-la, no. Perquè sempre la porto a sobre, amb mi. Però he tingut moltes anècdotes curioses. Per exemple, fa uns anys a l'aeroport de Frankfurt, quan passava el control em van fer muntar l'instrument i tocar-lo per comprovar que era música. Ja em veus a mi, en ple aeroport, tocant la tenora. Va ser bastant surrealista! ■

Després de presentar el disc a Barcelona, Calella, Manresa, Torroella de Montgrí, Manlleu, Mollerussa i les Borges Blanques,

els propers concerts de *Matèria del temps* són a l'Auditori de Barcelona, l'11 de febrer, i a Masquefa, el 19 de febrer.

Matèria del temps és el nou disc de Jordi Molina, amb música fusió d'arrel